

רחל מרחלת על כל העולם

מה שקרה לג'קי

אנה המתחנת עושה זאת שוב

עובדיה אלקרה
— אחרי כן דרוזי

אותה או אר שהיא מתחנת או שהיא מתגרשת. אין אפס אצל אנה. בגיל 17 היא התחנת עם סמלי אלגורסי, שהיחס שלו הוא בכך שהוא אחיו של הנרי אלגורסי, בעלה לשעבר של מירי זמיר, מלכת־היום לשעבר. בגיל 18 היא היתה כבר גרושה אבל אם לבת בשם אלכסנדרה.

אחרי שנה היא הכירה את בעלה השני, ארי ג'ינגי. כעבור מיספר חודשים הפכה כבר לאלמנה, כשאלו נהרג בהצטב תבניות פלסטיים. היא החלה לעבוד כמזכירה בסולק בונה, והיתה בין השאר מזכירתם של כמה מהמנהלים החשובים בחברה. בלי לנקוב שמות, כדי לא לסבך אותם. בתקופת המזכירות שלה היא הכירה את אלי פנקס, שחזר מארצות־הברית עם פאסנטי לא גורמאלי לעיצוב תבניות פלסטיים. חודש אחרי שהכירו התחנתו. אלא שהבעל הטרי לא ראה בעין כל כך יפה את המשך עבודת אשתו עם הבוסים שלה בסולק־בונה. זה לקח להם כמה חודשים עד שהתגרשו, אבל נשאר ירידים.

אנה גל (וזהו שמה האמיתי) התגרשה או גם מסולק־בונה ועברה לעבוד בחברה לאלקטרוניקה, שם היתה מזכירתו הפרטית של המנכ"ל רן כהן (מתחרו עם כאן). רצה הגורל וזמן קצר אחר כך נפטרה אשתו מוות טבעי, אבל פתאומי. נכמרו רחמיה של אנה על הבוס שלה. היא נטלה את בתה היחידה, את אלכסנדרה ועברה להתגורר עם הבוס בבית מפואר בשדרות מוריה בחיפה.

כמו לאנה היה ברור לכולם שהיא תחתן עם דן. אלא שאו הסתבר כי הוא כהן והיא גרושה, ככה שעל נשואים אין מה לדבר כל זמן שהם רוצים להיות יהודים. הם נפרדו, שוב פעם בידידות, כדרכה של אנה, מכרו את הבית והתחלקו בכסף. אנה, המזכירה למופת, לא התקשתה למצוא שוב עבודה מכניסה. הפעם היא עשתה זאת כמזכירתו של בעל חברת ביטוח גדולה בחיפה, דמות מוכרת ובעלת השפעה בחיפה. שסייע לאנה לשקם את חייה ולהתחיל גם לבנות וילה על הכרמל. יום אחד, שאנה רואה אותו כיום הגורלי בחייה, הוזמנה אנה למסיבה בותמית בביתו של מלכת הבהמה החיפאית **עמלי אדווה**. היא פגשה שם גבר שהתאהבה בו במבט ראשון.

הסתבר לה כי זהו **עובדיה אל קרה**, לשעבר עבדאללה, הצייר הדרוזי מדליית אל כרמל, המתגורר בניו־יורק ומגיע מדי פעם לכפר האגנים עין־הוד בו בנה לו בית. אחרי שפגשו זה את זה, הם לא נפרדו יותר. אנה נטלה תופשה מעבודתה ועברה

אהבת הרב הצבאי

מי שלא מאמין שאייאפאפ כבר לזרוק אבן במדינה מבלי לפגוע במישהו, שישאל את **דידי מנוסי**.

דידי, למי שאינו זוכר, הוא בין השאר גם אביו מאמצו של הלימריק בשפה העברית, שאת שמו בישראל קרא חמשי, או בין שאר הדברים שהוא עושה, חוזר דידי מדי פעם לאהבת נעוריו, וממציא חמשיים כיד הדימיון והשטות הטובות עליו. אך כיוון שלאחרונה מפרסמים את חמשיירו במדור הצבאי של ידיעות אחרות, כותב דידי חמשיים בחאקי.

בנוסף הבא: הקצין הראוי לצ"שי הוא הרב הצבאי (שמו מ'דרשי) שתפס אתה על חילת־חובה וכתב לה שירים בכתב רש"י. אל תשאלו איזו מהומה עורר חמשי זה בצהל. קודם כל געשה כל יחידת הרבנות הצבאית, שביקשה לדעת למה התכוון דידי ומיהו הרב הצבאי **מ'דרשי**? הגדיל לעשות מכולם סופר דבר **שמעון פינקס**, שבישר לכל מי שהיה מעוניין לדעת שבצה"ל כבר חוקרים מי הדליף לדידי את סוד הכמוס על תאבנה וחילת־החובה. שילך דידי עכשיו ויסביר כי כעצם לא התכוון לשום דבר ספציפי. בדקתי, אין רב כזה. אבל אני יודעת שאתם לא תאמינו לי — הרי דידי כתב.

הרפתקה בלאס־ואגס

הייתי חייבת לשפוש טוב טוב את העיניים באחת המסיבות שנערכו לאחרונה בתל־אביב היבשה. כדי להאמין למה שרר אות עיני. זה היה דבר שנראה לי כמו שיך כוויתי לפחות. שהגיע לארץ לביקור. הבחור הסתובב בחליפת קטיפה יקרה, כששעון כיס משתלשל מכתנתו וכולו אומר הדר וכבוד בסטייל האחרון של אופנת סעודיה. לא הייתי מזהה אותו כ**ג'ורא ברנארד**, הטבח התל־אביבי לשעבר, לוליא הצלחתי, בקושי רב, לזהות את הנקבה שהיתה תלויה על זרועו בטור בן אילה ליו **פייזור**, כרעייתו החוקית מרים ברנארד.

מרים וג'ורא ברנארד
כמו שיך כוויתי

פעם קראו לה **אנה מגאנה**. זה מפני שהיא עלתה לארץ בגיל 17 בערך, מגאנה שבאפריקה. לא שהיא נולדה שם, אבל הוריה נעצרו שם בדרך משאחאי שבסין לארץ. תהרגו אותי אם אני יודעת איך גאנה עולה על הדרך הזו, אבל זה פקאט. אבל במשך 15 השנים האחרונות, בהן היא חיה בינינו, הסבו את שמה מאנה מגאנה לאנה המתחנת. וזה מפני שבכל השנים האלה היא לא הצליחה להישאר אפילו חודש אחד לבד. תמיד כשפוגשים

אנה גל
קודם כהן

רק לפני זמן קצר סיפרתי לכם איך נסעו השניים למסע מכירות ארוך באמריקה, כדי לבסות להפיק שם את ציוויה של מרים, שיהיו בכל בית, כמו התנ"ך. והנה הם כבר כאן, או שחיסלו את מלאי הציוורים, או שאמריקה קטנה ממה שחשבתם. אבל מסתבר שסיבת שובם היא אחרת. אז אם רצונכם לשמוע סיפור, תשמעו. אמריקה התחילה אצלם בלאס־ואגס. ציוורים, ביצורים, יותר קל לעשות כסף באולמי הרולטה של בירת המהמרים. הם אפילו הכירו שם איזה בעל קאזינו ממולא בכסף, שחשבו שיגלה להם את סוד שבידת הקופסה.

ואומנם, אותו ירד נפלא. הזמין את ג'ורא להמר. כיוון שג'ורא אינו מאלה היודעים לרבה, הוא עשה כעצת ידידו וקנה הרבה ז'יטונים. לקח לו קצת זמן, עד שהבין שהוא לא יראה את כספו חזרה. הוא פשוט הפסיד את הז'יטונים שלו.

צחוק צחוק, אבל לא בשביל זוג שיוצא לכבוש את אמריקה ופתאום מסתבר לו שכל כספו הלך קאקן בלילה אחד בלאס־ואגס. כאלה מין חברים יש שם. או לא נותרה ברירה: מרים התיישבה, לא ברור איפוא, והתחילה לציייר במרץ הבלתי נלאה שלה. ג'ורא נטל את הציוורים, עוד בטרם יבש עליהם השני, והסתובב עימם בגלריות בניסיון להשיג מוזמנים, לא ז'יטונים. סוף טוב, הכל טוב. אתם רואים שהם שוב איתנו, אולי לא יותר עשירים ממה שיצאו, אבל גם לא עניים יותר.

מה הם חושבים לעשות עם עצמם בעתיד? לא כל כך ברור, מפני שטוב להם בהווה. מצטדק ג'ורא: "למרות שאני נראה כמו שאח, כסף אני צריך". ובשביל כסף, כידוע, צריך לעבוד. או בין מסיבה למסיבה, שהם קופצים אליהן כדי שידעו כולם שהם חוזר, עובדת מרים די קשה. כי להגיע למעמד של שאח, לפחות על פי הלבוש, זה די קל. אבל כדי לשמור על הסטאטוס צריך למכור הרבה ציוורים.